ſanud, agga meile liſſati jälle moiſa teggo, nenda et meie wimaks igga kahhe päwa pealt, ni paljo teggo piddime teggema, kui meie issa kaddunt, terwe addra pealt teggi. Wimaks piddime meie igga päwa pealt allatiſt waimo wäljas ſiddama. Kuhho ſelle ſundimisſega wimaks peab minnema! Kuida woib üks innimenne ſel wiſil omma pead toita ja perret ſõta ja lapſed kaswatada! Ennemuiſte tehti addra pealt kuus päwa hobboſega, ja kuus päwa jalla; ja nüüd peame meie ſeſamma addra ma pealt, kahhekſateiſtkümmend päwa hobboſega, kolmkümmend kuus päwa jalla, näddalas teggema. Kus on nüüd õigus mailmas? Kui moiſa wannemile niſuggune walli antakſe, ommad allamad pinada!

Joſep. Arra anna wihhale maad, wannake! wihha ei te ialge head, ja kui südda ſojaks lähhäb, ſiis Pea ei ſa maad, moiſt ikkult järrele möttelda. — Wõtta-

me ſelle asja ülle öiete ſelgeste arro pidda-da. Sinna ütleſid, et ſinno issa algmiſſes, kui temmal nelli töteggiad hinge, tallus olli, piddi kuus päwa hobboſega ja kuus päwa jalla, moiſas teggema. Nüüd nimmeta mulle, kui paljo töteggiad innimeſſed ſul ſeddapuhko perret on?

Küllakubjas. Minna ollen omma wanna naeſega, mul on kaks poega naeſe mehhed, ja üks tüttar, ja wannema poia essimeſſed lapſed on ka jo waimo-poiſikeſſed: ſe teeb ühtekokko, üks, kaks, kolm, nelli wiis, kuus, ſeitſe, kahhekſa, ühhekſa innimeſt, kes jo kät woiwad tõ kallale panna, ja wiis cammotumad lapſokeſſed. Need keik tahhawad süa: ja kuſt wõtta ſelle tühja aiaga!

Joſep. Küllap ſeſamma luggu iggaühhes tallus ſiin küllas on, et ennemuiste paljo maid ja wähhe rahwaſt olli, ja nüüd paljo rahwaſt ſelleſamma ühhe ma peal!

Eesti Rahwa Kalender 1790, lk. 23